

Knjiga proroka Daniela - sto i jedan

Glasnik Saveza: Od očišćenja do pročišćavanja vatrom

Jeff Pippenger

2024-02-29

Tjedan u kojemu je Krist potvrdio Savez predstavljao je razdoblje od njegova krštenja pa sve dok Krist u nebeskom Svetištu nije ustao prilikom kamenovanja Stjepana.

A on, pun Duha Svetoga, uprije pogled postojano u nebo te ugleda slavu Božju i Isusa gdje stoji zdesna Bogu, pa reče: Evo, vidim nebesa otvorena i Sina Čovječjega gdje stoji zdesna Bogu. A oni povikaše iza glasa, začepiše uši i jednodušno navališe na nj; te ga izbaciše iz grada i kamenovaše. A svjedoci odložiše svoje haljine do nogu mladića koji se zvao Savao. I kamenovahu Stjepana dok se molio Bogu i govorio: Gospodine Isuse, primi duh moj. Tada kleknu i povika iza glasa: Gospodine, ne uzmi im ovo za grijeh. I pošto to reče, usnu. Djela 7:55–60.

Kad je Stjepan bio kamenovan i Mihael ustao, evanđelje je otišlo poganima, jer je do toga vremena evanđelje bilo ograničeno na Židove.

„Tada“, reče anđeo, „potvrdit će savez s mnogima za jedan tjedan [sedam godina].“ Sedam godina nakon što je Spasitelj započeo svoju službu, evanđelje se imalo propovijedati osobito Židovima: tri i pol godine od samoga Krista, a potom od apostola. „A usred tjedna učinit će da prestane žrtva i prinos.“ Daniel 9:27. U proljeće 31. godine po Kr. Krist, prava žrtva, bio je prinesen na Golgoti. Tada se hramski zastor razderao nadvoje, pokazujući da su svetost i značenje žrtvene službe prestali. Došlo je vrijeme da zemaljska žrtva i prinos prestanu.

„Taj jedan tjedan — sedam godina — završio je 34. godine po Kr. Tada su Židovi kamenovanjem Stjepana konačno zapečatili svoje odbacivanje evanđelja; učenici, koji su se zbog progonstva raspršili, ‘prolazili su i posvuda navješćivali riječ’ (Djela 8,4); a nedugo zatim Savao, progonitelj, obratio se i postao Pavao, apostol poganima.“ Isusov život, 233.

Godine 34. završio je sveti tjedan (dvije tisuće petsto dvadeset dana) i drevni je Izrael bio otpušten od Boga; njihovo je vrijeme kušnje bilo potpuno završeno. U tom je trenutku odmazda nad drevnim Izraelom zbog odbacivanja Saveza i zbog raspeća Sina Božjega postala predmetom Božjega izvršnoga suda. Bog je u svojoj dugotrpnoj milosti odgodio razorenje Jeruzalema sve do opsade i uništenja od 66. po Kr. do 70. po Kr.

Stihovi u devetom poglavlju Daniela, koji su odredili tjedan u kojemu je Krist potvrdio savez, također određuju da će poganski Rim (knez koji će doći) razoriti grad i Svetište, ali je Bog u svojoj dugotrpnoj milosti dopustio sinovima drevnoga Izraela vrijeme da čuju evanđelje i donesu odluku, kao što su to učinili njihovi očevi tijekom sedmogodišnjega razdoblja Kristove i učeničke službe među njima.

„Gotovo četrdeset godina nakon što je sam Krist izrekao propast Jeruzalema, Gospodin je odgađao svoje sudove nad gradom i narodom. Čudesna je bila Božja dugotrpnost prema onima

koji su odbacili Njegovo evanđelje i ubili Njegova Sina. Prispodoba o neplodnom stablu predstavljala je Božje postupanje prema židovskom narodu. Zapovijed je već bila izdana: 'Posijeci ga; zašto i zemlju iscrpljuje?' (Luka 13,7), ali ga je božansko milosrđe pošteđelo još neko vrijeme. Među Židovima je još uvijek bilo mnogih koji nisu poznavali Kristov karakter i djelo. A djeca nisu imala prilike niti su primila svjetlo koje su njihovi roditelji prezreli. Propovijedanjem apostola i njihovih suradnika Bog će učiniti da im zasja svjetlo; bit će im dopušteno vidjeti kako se proročanstvo ispunilo, ne samo u Kristovu rođenju i životu, nego i u Njegovoj smrti i uskrsnuću. Djeca nisu bila osuđena zbog grijeha svojih roditelja; ali kad su, poznavajući sve svjetlo dano njihovim roditeljima, odbacila dodatno svjetlo darovano njima samima, postala su sudionicima grijeha svojih roditelja i dopunila mjeru svoje bezakonitosti.“

Božja dugotrpnost prema Jeruzalemu samo je učvrstila Židove u njihovoj tvrdokornoj nepokajivosti. Svojom mržnjom i okrutnošću prema Isusovim učenicima odbacili su posljednju ponudu milosti. Tada je Bog povukao svoju zaštitu od njih i uklonio svoju silu koja je obuzdavala Sotonu i njegove anđele, te je narod bio prepušten vlasti vođe kojega je izabrao. Njegova su djeca prezrela Kristovu milost, koja bi ih osposobila da obuzdaju svoje zle pobude, a sada su one postale pobjednici. Sotona je raspirio najžešće i najizopačenije strasti duše. Ljudi nisu razmišljali; bili su izvan dosega razuma — vođeni nagonom i slijepim bijesom. U svojoj su okrutnosti postali sotonski. U obitelji i u narodu, među najvišim i najnižim staležima podjednako, vladali su sumnja, zavist, mržnja, svađa, pobuna, ubojstvo. Nigdje nije bilo sigurnosti. Prijatelji i rodbina izdavali su jedni druge. Roditelji su ubijali svoju djecu, a djeca svoje roditelje. Narodni poglavari nisu imali vlasti vladati ni samima sobom. Neobuzdane strasti učinile su ih tiranima. Židovi su prihvatili lažno svjedočanstvo da osude nevinoga Sina Božjega. Sada su lažne optužbe učinile i njihove vlastite živote nesigurnima. Svojim su djelima odavno govorili: 'Neka Svetac Izraelov odstupi ispred nas.' Izaija 30:11. Sada im je njihova želja bila uslišena. Božji strah više ih nije uznemiravao. Sotona je bio na čelu naroda, a najviše građanske i vjerske vlasti bile su pod njegovom vlašću.” Velika borba, 27, 28.

Kao Glasnik Saveza, Krist se isprva obraćao isključivo Židovima. Godine 34., pri kamenovanju Stjepana, evanđelje je potom otišlo poganima, i nastupilo je vrijeme Božjega izvršnog suda, premda je Bog u svojem milosrđu odgodio taj trenutak za oko četrdeset godina.

Kao Glasnik Saveza, u ispunjenju trećega poglavlja knjige proroka Malahije, Krist je dvaput očistio hram. Učinio je to u razdoblju koje je bilo osobito odijeljeno za saveznički narod koji je tada bio mimoilažen i otpuštan, a također i za one koji će tada postati novi izabrani narod. Kada je to vremensko razdoblje završilo, započelo je vrijeme Božjeg izvršnog suda. Ivan Krstitelj bio je glasnik koji je pripremio put Kristovu djelu podizanja novoga izabranog naroda s kojim će On stupiti u savez.

Dva čišćenja Hrama bila su zorne pouke koje su predočavale Kristovo djelo čišćenja hrama duše. Kada Glasnik Saveza iznenada dolazi u trećem poglavlju Malahije, On pročišćuje i također čisti sinove Levijeve, sa svrhom da stvori prinos kao u drevnim danima.

Ali tko će podnijeti dan njegova dolaska? I tko će opstati kad se on pojavi? Jer on je kao oganj talioničara i kao lužina bjeljača. I sjedit će kao talioničar i pročištač srebra; i pročistit će sinove

Levijske te ih očistiti kao zlato i srebro, da bi Gospodinu prinijeli prinos u pravednosti. Tada će prinos Jude i Jeruzalema biti mio Gospodinu, kao u danima davnim i kao u prijašnjim godinama. Malahija 3:2–3.

Malahija, treće poglavlje, i dva čišćenja hrama predstavljaju usavršavanje vjere sinova Levijskih, koje izvršava Glasnik Saveza. Usavršavanje vjere sinova Levijskih predstavljeno je pročišćavanjem zlata.

„Mora postojati, kod svih koji imaju ikakav utjecaj u sanatoriju, usklađivanje s Božjom voljom, ponizivanje vlastitoga ja, otvaranje srca dragocjenom utjecaju Kristova Duha. Zlato okušano u ognju predstavlja ljubav i vjeru. Mnogi su gotovo lišeni ljubavi. Samodostatnost zaslijepljuje njihove oči za njihovu veliku potrebu. Postoji stvarna nužnost za svakodnevnim obraćanjem Bogu, za novim, dubokim i svakodnevnim iskustvom u vjerskom životu.“
Svjedočanstva, svezak 4, 558.

Malahija, treće poglavlje, i dva čišćenja Hrama predstavljaju usavršavanje razumijevanja porasta znanja među mudrima, koji su sinovi Levijski, što ostvaruje Glasnik Saveza. Usavršenje sinova Levijskih prikazano je pročišćavanjem srebra.

Riječi Gospodnje čiste su riječi: srebro u zemljanoj peći okušano, sedam puta pročišćeno.
Psalam 12,6.

Glasnik Saveza trebao je pročistiti sinove Levijske kao srebro i zlato. Riječ Božja jest ono što pročišćuje, jer biti pročišćen znači biti opravdan i posvećen.

Posveti ih svojom istinom: tvoja je riječ istina. Ivan 17,17.

Ivan Krstitelj bio je glasnik koji je pripremio put Glasniku Saveza u prvom ispunjenju trećeg poglavlja Malahije, a njegova je poruka u tom pogledu po svojoj naravi bila četverostruka. Njegovo je djelo uključivalo prepoznavanje djela očišćenja koje je trebao izvršiti Glasnik Saveza te da je ostvareno djelo očišćenja bilo prikazano kao čin čišćenja gumna. Utvrdio je da je tadašnji nekadašnji izabrani narod bio u procesu zaobilaženja. Također je Božjem narodu iznio laodicejsku poruku, pokazujući im tako njihove grijeha i grijeha njihovih otaca. Sve je te stvarnosti smjestio u kontekst „gnjeva koji dolazi“. Djelo glasnika koji je pripremio put predstavljalo je djelo onoga koji nikada nije stekao obrazovanje u obrazovnom sustavu naroda koji je bio zaobilažen.

„U Ivanu Krstitelju Gospodin je sebi podigao glasnika da pripremi put Gospodnji. On je trebao svijetu nositi nepokolebljivo svjedočanstvo ukoravajući i osuđujući grijeh. Luka, navješćujući njegovo poslanje i djelo, kaže: ‘I on će ići pred Njim u duhu i sili Ilijinoj da obrati srca otaca k djeci i nepokorne k mudrosti pravednika; da pripremi Gospodinu narod spreman’ (Luka 1,17).”

„Mnogi farizeji i saduceji dođoše na Ivanovo krštenje, a on im, obraćajući se, reče: ‘Porode zmijski, tko vas je upozorio da bježite od gnjeva koji dolazi? Donosite dakle plodove dostojne pokajanja; i ne pomišljajte govoriti u sebi: Imamo Abrahama za oca; jer kažem vam da Bog može od ovoga kamenja podići djecu Abrahamu. Već je i sjekira položena na korijen stablima; zato se svako stablo koje ne donosi dobra ploda siječe i baca u oganj. Ja vas, doduše, krstim vodom na pokajanje; ali Onaj koji dolazi za mnom jači je od mene, kojemu nisam dostojan

nositi obuću; On će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem. U ruci Mu je vijača, i temeljito će očistiti svoje gumno te sabrati svoju pšenicu u žitnicu, a pljevu će spaliti ognjem neugasivim' (Matej 3:7–12).“

„Ivanov se glas uzdigao poput trube. Njegov je nalog bio: 'Objavi narodu mojemu prijestup njegov i domu Jakovljevu grijeha njegove' (Izaija 58,1). Nije stekao nikakvu ljudsku učenost. Bog i priroda bili su njegovi učitelji. Ali bio je potreban netko tko će pripremiti put pred Kristom, tko je dovoljno smion da se njegov glas čuje poput glasova proroka iz davnine, pozivajući izopačeni narod na pokajanje.“ Selected Messages, knjiga 2, 147, 148.

William Miller bio je drugi glasnik koji je pripremio put Glasniku Saveza, a Millerova osoba i djelo bili su predoznačeni u Ivanu Krstitelju.

„Tisuće su bile navedene da prihvate istinu koju je propovijedao William Miller, a sluge Božje bile su podignute u duhu i sili Ilijinoj da objavljuju tu poruku. Poput Ivana, Isusova preteče, oni koji su propovijedali ovu svečanu poruku osjećali su se potaknutima položiti sjekiru na korijen stabla i pozvati ljude da donose plodove dostojne pokajanja.” Early Writings, 233.

Zanovijetani Židovi u Kristovo vrijeme bili su navedeni da se pouzdaju u lažnu poruku o Mesiji. „Mesija” je hebrejska riječ za grčku riječ „Krist”, koja znači „pomazanik”.

Riječ koju je Bog poslao sinovima Izraelovim, navješćujući mir po Isusu Kristu: (on je Gospodar sviju:) Tu riječ, kažem, vi znate, koja se razglasila po svoj Judeji i započela od Galileje, nakon krštenja koje je Ivan propovijedao; Kako je Bog pomazao Isusa iz Nazareta Duhom Svetim i silom: koji je prolazio čineći dobro i iscjeljujući sve koje je davao tlaćio; jer Bog bijaše s njime. Djela 10:36–38.

I „Mesija” i „Krist” znače „pomazanik”. Krist je bio pomazan pri svojem krštenju, stoga tehnički nije bio ni Mesija ni Krist sve do svojega krštenja. Njegovo se krštenje proročki podudara sa silaskom anđela u desetom poglavlju Otkrivenja, koji je sišao 11. kolovoza 1840., a također se podudara sa silaskom silnoga anđela iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja, koji je sišao 11. rujna 2001. Ta tri proročka orijentira prepoznaju očitovanje Duha Svetoga u kasnoj kiši.

Sitničavi Židovi držali su se pogrešnog shvaćanja, lažne proročanske poruke da će Mesija uspostaviti doslovno zemaljsko kraljevstvo u kojem će narod Izraela vladati svijetom. Bila je to lažna poruka koja je obećavala „mir i blagostanje”.

Poruka Williama Millera imala je dva glavna elementa. Prvi je bio primjena vremenskih proročanstava koja su upućivala na čišćenje Svetišta, a drugi njegovo odbacivanje katoličkog tumačenja tisućgodišnjeg milenija, kojemu su protestanti bili skloni vjerovati. To lažno gledište o mileniju, shvaćenom kao tisuću godina mira i blagostanja, bilo je predočeno lažnim gledištem o Mesijinu kraljevstvu kojega su se držali cjepidlačavi Židovi.

Ta dva svjedoka razotkrivaju krivotvorenu poruku poznoga dažda koja obećava „mir i blagostanje” u trećem i posljednjem ispunjenju povijesti glasnika koji pripravlja put da Glasnik Saveza iznenada dođe u svoj hram. Ta lažna poruka poznoga dažda prepoznaje se kao poruka „mira i sigurnosti”, nasuprot poruci Ivana Krstitelja, koji je objavio da se „svako dakle drvo koje ne rađa dobra roda

siječe i u oganj baca” kada dođe „gnjev koji dolazi”. To je bilo prikazano i Millerovim prepoznavanjem da neće biti tisuću godina mira, kako naučava katolicizam, jer kada se Gospodin vrati, uništiti će zemlju slavom svojega dolaska.

A vama koji ste u nevolji počinak s nama, kad se Gospodin Isus objavi s neba sa svojim silnim anđelima, u ognjenome plamenu, vršeći osvetu nad onima koji ne poznaju Boga i koji se ne pokoravaju evanđelju Gospodina našega Isusa Krista; oni će biti kažnjeni vječnom propašću, udaljeni od lica Gospodnjega i od slave njegove moći. 2 Solunjanima 1:7–9.

Prva dva vjesnika koji su pripravili put da Glasnik Saveza stupi u savez s novim izabranim narodom, pokazuju da je lažna poruka pozne kiše o „miru i sigurnosti”, koja je oblikovana u trećem naraštaju laodicejskog adventizma, osmišljena od Sotone kako bi spriječila laodicejski adventizam u četvrtom naraštaju da prepozna ulogu islama, kako je prikazana u trećem Jao.

U procesu očišćenja koji se izvršava za one koje predstavljaju sinovi Levijevi, Onaj koji dolazi nakon Ivana Krstitelja trebao je temeljito očistiti i „pročistiti” svoje gumno, lopatom koja mu je u ruci. To se djelo izvršava Njegovom Riječju.

„Kome je vijača u ruci, i temeljito će pročistiti svoje gumno te sabrati svoju pšenicu u žitnicu.” Matej 3,12. Ovo je bilo jedno od vremena pročišćavanja. Riječima istine pljeva se odvajala od pšenice. Budući da su bili previše tašti i samopravedni da bi primili ukor, previše skloni svijetu da bi prihvatili život poniznosti, mnogi su se odvratili od Isusa. Mnogi još uvijek čine isto. Duše se danas kušaju kao što su se kušali oni učenici u sinagogi u Kafarnaumu. Kada se istina približi srcu, oni vide da njihov život nije u skladu s Božjom voljom. Uviđaju potrebu za potpunom promjenom u sebi; ali nisu voljni prihvatiti djelo samoodricanja. Stoga se srde kada se otkriju njihovi grijesi. Odlaze uvrijeđeni, baš kao što su učenici napustili Isusa, mrmljajući: “Tvrdi je to besjeda; tko je može slušati?” Čeznja vjekova, 392.

Poruka kasne kiše jest „rasprava” iz drugoga poglavlja Habakuka, i to su riječi istine koje odvajaju pljevu od pšenice. To odvajanje jest čišćenje koje izvršava Glasnik Saveza. U mileritskoj povijesti poruka iz osmog poglavlja Daniela, četrnaestoga retka, proizvela je čišćenje kada je najprije podbacila i dovela do vremena odgode iz drugoga poglavlja Habakuka i prispodobe o deset djevice u dvadeset i petom poglavlju Mateja. Kada se poruka Ponoćnoga pokliča konačno ispunila 22. listopada 1844., proizvela je još veće čišćenje. Tada je Glasnik Saveza iznenada došao i započeo završno čišćenje i pročišćenje. Pokret koji je prošao kroz prva dva od triju pročišćenja i čišćenja, pao je na trećem i bio poslan u pustinju Laodiceje 1863. godine.

U mileritskoj povijesti protestanti su najprije bili očišćeni riječima istine, a potom je pokret prvoga anđela bio očišćen pri dolasku treće ispitne poruke. No oni koji su tijekom četrdeset i šest godina, od 1798. do 1844., bili graditelji mileritskoga hrama, pali su na trećem ispitu, koji je došao 22. listopada 1844., premda su savršeno ispunili prispodobu o deset djevice.

„Mnogi koji su izišli ususret Zaručniku pod porukama prvoga i drugoga anđela odbili su treću, posljednju poruku kušnje koja se ima uputiti svijetu, a sličan će se stav zauzeti kada bude upućen posljednji poziv.

„Svaku pojedinost ove prispodobe valja pomno proučiti. Mi smo predstavljeni ili mudrim ili ludim djevicama.” Review and Herald, 31. listopada 1899.

Proročka povijest koja je započela dolaskom trećega anđela 22. listopada 1844. bila je neuspjeh, i završila je pobunom 1863. godine. Do 1850. godine sestra White zapisala je sljedeću poruku.

„Gospodin mi je dao viđenje 26. siječnja, koje ću iznijeti. Vidjela sam da su neki iz Božjega naroda bili otupjeli i uspavani; i bili su tek napola budni, te nisu shvaćali vrijeme u kojem sada živimo; i da je ‘čovjek’ s ‘četkom za prašinu’ ušao, te da su neki bili u pogibelji da budu pometeni. Molila sam Isusa da ih spasi, da ih još malo poštedi i dopusti im da uvide svoju strašnu opasnost, kako bi se mogli pripremiti prije nego što zauvijek bude prekasno. Anđeo je rekao: ‘Uništenje dolazi kao silan vihor.’ Molila sam anđela da se smiluje i spasi one koji su ljubili ovaj svijet, i bili vezani za svoje posjede, te ih nisu bili voljni otpustiti i žrtvovati ih kako bi pospješili glasnike na njihovu putu da hrane gladne ovce, koje su propdale zbog nedostatka duhovne hrane.

„Dok sam promatrala jadne duše kako umiru zbog nedostatka sadašnje istine, a neki koji su tvrdili da vjeruju istini puštali su ih da umru, uskraćujući potrebna sredstva za unapređenje Božjega djela, prizor je bio odviše bolan, te sam molila anđela da ga ukloni od mene. Vidjela sam da su, kada je Božja stvar tražila dio njihove imovine, poput mladića koji je došao Isusu, [Matej 19:16–22.] odlazili žalosni; i da će uskoro preplavljujuća pošast proći preko njih i sve njihovo imanje odnijeti, a tada će biti prekasno žrtvovati zemaljska dobra i skupiti sebi blago na nebu.” Review and Herald, 1. travnja 1850.

Godine 1850. čovjek s četkom za prašinu već je bio stigao. Dana 22. listopada 1844. Glasnik Saveza iznenada je došao u svoj hram i započeo djelo očišćenja i pročišćenja sinova Levijevih.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Danas se duše ispituju i kušaju, i mnogi prelaze istim tlom kojim su hodili oni koji su napustili Krista. Kada su iskušani Riječju, odbacuju božanskog Učitelja. Kada su ukoreni zato što njihovi životi nisu u skladu s istinom i pravednošću, odvrćaju se od Spasitelja; i njihova se odluka, poput odluke uvrijeđenih učenika, nikada ne opoziva. Oni više ne hode s Kristom. Tako se ispunjavaju riječi: ‘Njemu je vijača u ruci, i on će temeljito očistiti svoje gumno te sabrati svoju pšenicu u žitnicu.’” Signs of the Times, 15. svibnja 1901.